

Arrest

nr. 281 187 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2019 dienen de verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens dat de verzoekers niet als vluchteling erkend worden en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 10 juni 2022 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2022 werd ingediend door :

N. B., K. X. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1987

O. F., M. A. (R.R. xxx)

Geboren te San Salvador op (...).1984

Wettelijke vertegenwoordigers van:

N. B., E. M. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2020

O. N., M. A. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2015

O. N., E. A. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2012

Nationaliteit: El Salvador

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in El Salvador en dat zij zich dienen te richten tot de Belgische vertegenwoordiging te Panama. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun twee oudste kinderen waarbij ze benadrukken dat hun kinderen nooit een ander schoolsysteem gekend hebben. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de

scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk negen jaar en zeven jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.04.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privé-en gezinsleven waarbij zij benadrukken dat er in dit kader rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van hun kinderen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, in casu de ouders van mijnheer (in dossier xxx) die over tijdelijk verblijfsrecht beschikken evenals de broer van mijnheer en zijn echtgenote (in dossier xxx) die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus samen met betrokkenen kunnen terugkeren naar El Salvador. De band tussen ouders en meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Hoewel de vader van mijnheer aan een ernstige ziekte lijdt (hij werd in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging naar aanleiding van zijn aanvraag 9ter) tonen betrokkenen niet aan dit een bijkomend element van afhankelijkheid vormt. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij deel maakten van de aanvraag 9ter ingediend op basis van de medische problematiek van zijn vader, maar dat deze aanvraag in hun hoofde geweigerd werd. Periodieke bezoeken aan de vader behoren perfect tot de mogelijkheid, aangezien onderdanen van El Salvador vrijgesteld zijn van visumplicht en zij dus gemakkelijk naar België kunnen reizen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat

betrokkenen ter staving van hun sociale banden en die van hun kinderen drie getuigeverklaringen voorleggen evenals een bewijs van één jaar scholing voor hun kinderen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden of dat van hun kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wat hun kinderen betreft merken we op dat op die leeftijd (negen en zeven jaar) de belangrijkste zorgfiguren nog steeds de ouders zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen buiten het kerngezin hechte sociale banden opbouwden. Ze leggen slechts bewijzen voor van één jaar scholing en geen enkel bewijs van deelname aan buitenschoolse activiteiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen hier bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij of hun kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst het hoger belang van hun kinderen zou schaden. De bestaande gezinsheid, ouders en kinderen, blijft volledig behouden. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen tot het verderzetten van hun gezinsleven in El Salvador. Aangezien hun asielprocedure negatief werd afgesloten blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat hun kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader (maternale grootouders, paternale tante, ...) kunnen opgroeien. Gezien hun jonge leeftijd en beperkte scholing in België kan er redelijkwijds van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal (die bovendien hun moedertaal is) en het onderwijs in het land van herkomst beschikken. Een schending van het hoger belang van de kinderen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds drie jaar zouden verblijven, dat mevrouw hier een arbeidsverleden zou hebben, dat zij Franse taallessen gevolgd zouden hebben, dat hun leerkracht lovend over hen zou zijn, dat er sprake zou zijn van een grote integratiebereidheid, dat zij bereid zouden zijn onmiddellijk aan de slag te gaan en hun steentje bij te dragen aan de maatschappij, dat zij de arbeidsovereenkomst van mevrouw en bijhorende loonfiches voorleggen evenals drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)

Op 28 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekers beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 280 805.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

*“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenfinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Dit was in casu niet het geval.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in El Salvador en dat zij zich dienen te richten tot de Belgische vertegenwoordiging te Panama. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama.

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais

celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

De bestreden beslissing stelt dus verkeerdelijk dat de verzoekende partijen hadden moeten aantonen dat het voor hen 'onmogelijk' was om de aanvraag in Panama in te dienen bij de Belgische ambassade. De verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, quod non.

In hun aanvraag hebben de verzoekende partijen dan ook aangehaald dat het bijzonder moeilijk was (niet onmogelijk) om naar Panama te gaan, het betreft immers een land dat zij niet kennen en geen enkele band mee hebben, laat staan een verblijfstitel.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld:

Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.04.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dit klopt niet. Het attest van immatriculatie werd verlengd tot 12 augustus en niet tot 12 april 2022. Dat het na 12 augustus niet meer verlengd werd is te wijten aan deze beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd.

Zie (stuk 3):

(...)

En :

(...)

Aldus is dit deel van de motivering niet gebaseerd op zorgvuldige feitengaring en kan een andersluidende beslissing niet uitgesloten worden indien de verwerende partij dit correct geapprecieerd had.

De verzoekende partijen werden immers niet louter gedoogd (door het uitblijven van een bevel om het grondgebied te verlaten), zij hadden ook (precair) verblijfsrecht.

II.1.3. Maar er is meer.

Ook in deze passage gaat de verwerende partij de mist in over de onderliggende feiten:

Bij de aanvraag werden als stuk 7 en stuk 8 volgende attesten gevoegd:

- stuk 7:

(...)

- stuk 8 :

(...)

De verwerende lijkt het zinnetje: "Il est scolarisé dans l'implantation de Jamagne depuis le 19/11/2019 et fréquente l'école avec beaucoup de régularité » telkens over het hoofd gezien te hebben.

Ook omtrent de deelname aan buitenschoolse activiteiten lijkt de verwerende partij de verklaring van de school (stuk 5 bij de aanvraag) over het hoofd te hebben gezien:

(...)

Ook stuk 4 bij de aanvraag getuigt:

(...)

Aldus strookt de argumentatie van de verwerende partij op meerdere punt niet met de haar aangereikte informatie.

De thans bestreden beslissing is dus niet gebaseerd op zorgvuldige feitengaring en schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel, onderdeel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.4. Gelet op bovenstaande vergissingen werd ook het in België niet correct onderzocht.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat ook bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst. In casu getuigen zowel de schoolattesten van de kinderen, als de aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen en vrienden van het opgebouwde privéleven van de verzoekende partijen. Nochtans werden deze de facto niet geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat u niet aan de orde zou zijn.

Zo stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een

zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd.

II.1.5. In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"Verzoekende partijen voeren een schending aan van art. 9 bis Vw, de materiële motiveringplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en 8 EVRM.

Verzoekende partijen verwijten verweerder dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat dat er geen Belgisch diplomatiek punt of ambassade is in El Salvador. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama.

Verzoekende partijen wijzen daarbij op hun integratie, die volgens hen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen die niet in rekening werd gebracht. Ze verwijzen dan ook naar de tijd die verstreek tussen de aanvraag en de beslissing.

Verweerder wijst erop dat aangaande de elementen van lang verblijf en integratie die de verzoekende partijen aanhalen, in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds drie jaar zouden verblijven, dat mevrouw hier een arbeidsverleden zou hebben, dat zij Franse taallessen gevolgd zouden hebben, dat hun leerkracht lovend over hen zou zijn, dat er sprake zou zijn van een grote integratiebereidheid, dat zij bereid zouden zijn onmiddellijk aan de slag te gaan en hun steentje bij te dragen aan de maatschappij, dat zij de arbeidsovereenkomst van mevrouw en bijhorende loonfiches voorleggen evenals drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verweerder merkt op dat deze stelling van de gemachtigde met betrekking tot de elementen van integratie in overeenstemming is met de vaststaande rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst zeer uitzonderlijk is in de zin van art. 9bis Vw. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook in geen geval dat

zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het beknopte betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan.

Verweerder benadrukt nog dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Waar de verzoekende partij betoogt dat in casu er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, geeft zij met haar kritiek en met haar betoog blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op wordt gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling Uw Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verweerder benadrukt hierbij nog dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de in casu gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Verder stellen verzoekende partijen dat er geen rekening werd gehouden met het privé- en familieleven zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM. het. In de bestreden beslissing werd door de bevoegde administratie echter de volgende overweging gemaakt:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privé-en gezinsleven waarbij zij benadrukken dat er in dit kader rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van hun kinderen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, in casu de ouders van mijnheer (in dossier xxx) die over tijdelijk verblijfsrecht beschikken evenals de broer van mijnheer en zijn echtgenote (in dossier xxx) die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus samen met betrokkenen kunnen terugkeren naar El Salvador. De band tussen ouders en meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Hoewel de vader van mijnheer aan een ernstige ziekte lijdt (hij werd in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging naar aanleiding van zijn aanvraag 9ter) tonen betrokkenen niet aan dit een bijkomend element van afhankelijkheid vormt. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij deel maakten van de aanvraag 9ter ingediend op basis van de medische problematiek van zijn vader, maar dat deze aanvraag in hun hoofde geweigerd werd. Periodieke bezoeken aan de vader behoren perfect tot de mogelijkheid, aangezien onderdanen van El Salvador vrijgesteld zijn van visumplicht en zij dus gemakkelijk naar België kunnen reizen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat

betrokkenen ter staving van hun sociale banden en die van hun kinderen drie getuigeverklaringen voorleggen evenals een bewijs van één jaar scholing voor hun kinderen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden of dat van hun kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wat hun kinderen betreft merken we op dat op die leeftijd (negen en zeven jaar) de belangrijkste zorgfiguren nog steeds de ouders zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen buiten het kerngezin hechte sociale banden opbouwden. Ze leggen slechts bewijzen voor van één jaar scholing en geen enkel bewijs van deelname aan buitenschoolse activiteiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen hier bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij of hun kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst het hoger belang van hun kinderen zou schaden. De bestaande gezinsheid, ouders en kinderen, blijft volledig behouden. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen tot het verderzetten van hun gezinsleven in El Salvador. Aangezien hun asielprocedure negatief werd afgesloten blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat hun kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader (maternale grootouders, paternale tante, ...) kunnen opgroeien. Gezien hun jonge leeftijd en beperkte scholing in België kan er redelijkwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal (die bovendien hun moedertaal is) en het onderwijs in het land van herkomst beschikken. Een schending van het hoger belang van de kinderen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

Het is duidelijk dat men deze kwestie uitvoerig heeft onderzocht en gemotiveerd. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

In antwoord op de door de verzoekende partijen geponeerde schending van art. 8 EVRM, laat de verwerende partij geldendat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om

de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het art. 9bis Vw. en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wederom wordt benadrukt dat waar de verzoekende partij betoogt dat zulks wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, geeft zij met haar kritiek en met haar betoog blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op wordt gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling Uw Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verweerder benadrukt hierbij nog dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de in casu gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Het middel is ongegrond."

3.3.1. De verzoekers beroepen zich onder meer op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt derhalve een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om te oordelen of de in de aanvraag naar voor gebrachte omstandigheden al dan niet een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan zijn beoordeling op dit punt niet in de plaats stellen van deze van de bevoegde overheid.

3.3.2. De verzoekers gaan in een tweede punt van kritiek in op de volgende motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen:

“Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.04.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekers geven aan dat deze motivering niet klopt. Zij wijzen erop dat hun attesten van immatriculatie werden verlengd tot 12 augustus 2022 en niet tot 12 april 2022. Zij voegen een afschrift van deze attesten toe aan hun verzoekschrift (zie stukken bij verzoekschrift, stukken 3 en 4). De verzoekers voeren aan dat dit onderdeel van de bestreden beslissing niet steunt op een zorgvuldige feitenvinding.

De Raad stelt vast dat uit de stukken die de verzoekers thans bij hun verzoekschrift voegen (stukken 3 en 4) inderdaad blijkt dat zij over een attest van immatriculatie beschikken waarvan de geldigheid op 12 april 2022 met vier maanden werd verlengd tot 12 augustus 2022. Dit is zowel voor de verzoekster als voor de verzoeker het geval en wordt door de verweerder in de nota met opmerkingen ook niet betwist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verweerder, bij de beoordeling van de als buitengewone omstandigheid naar voor gebrachte gedoogsituatie, evenmin heeft betwist dat aan de

verzoekers tot op de datum van de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De verweerder gaf enkel te kennen dat het gegeven dat de verzoekers nog geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, niet wegneemt dat zij er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat zij op de hoogte zijn gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en dat hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer werd verlengd na 12 april 2022, derwijze dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Deze beoordeling berust inderdaad op een onzorgvuldige feitenvinding.

De verzoekers tonen immers aan dat het attest van immatriculatie dat aan hen werd afgeleverd, ook na het arrest van de Raad met nummer 263 913 van 19 november 2021 (waarbij zij niet als vluchtelingen werden erkend en waarbij hen de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd), wel degelijk meermaals werd verlengd, een eerste keer op 12 augustus 2021 en een laatste maal op 12 april 2022 wanneer de geldigheid van de attesten van immatriculatie werd verlengd tot 12 augustus 2022. Het attest van immatriculatie impliceert weliswaar geen verkregen verblijfsrecht. Het is wel een titel die wordt afgeleverd om een voorlopig en tijdelijk verblijf in België toe te laten en die wordt afgegeven in het kader van een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag voor een verblijfstitel.

Aangezien de verzoekers aantonen dat zij sinds de definitieve afwijzing van hun verzoek om internationale bescherming op 19 november 2021 tot op het moment van de bestreden beslissing op ononderbroken wijze in het bezit waren van een attest van immatriculatie dat hun voorlopig verblijf in België dekte, waarbij de attesten van immatriculatie op 12 april 2022 met vier maanden werden verlengd tot 12 augustus 2022, en nu hen voorafgaand aan de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, kon de verweerder niet redelijkerwijze oordelen dat *“de betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten”*. De verweerder heeft tevens op onzorgvuldige wijze vastgesteld dat het attest van immatriculatie van de verzoekers niet meer werd verlengd na 12 april 2022. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden getuigt op dit punt dan ook van een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Nergens wordt op concrete wijze ingegaan op het hierboven besproken betoog van de verzoekers. De verwerende partij stelt wel op algemene wijze dat:

“Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het art. 9bis Vw. en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Met dit algemeen betoog doet de verweerder geen afbreuk aan de concrete vaststellingen die hierboven zijn uiteengezet.

3.4. Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige kritiek dient niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE